

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku G. Spółki Akcyjnej w W.
przy uczestnictwie J.T. i Skarbu Państwa - Starosty Powiatu G.
o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej
służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania J. T.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 14 lipca 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek o zasądzenie od uczestnika J. T. kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Uczestnik postępowania J. T. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 14 lipca 2016 r., oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w G. z dnia 11 lutego 2016 r., którym Sąd Rejonowy stwierdził nabycie przez Skarb Państwa w drodze zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, obciążającej nieruchomość uczestnika. Powołując się na obie podstawy kasacyjne określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii:

1. „czy w obliczu ustalenia, że właściciele nieruchomości nabyli prawo własności nieruchomości w dniu 4 listopada 1971 r. na podstawie Aktu Własności Ziemi i nieustalenia przez Sąd jaki był status własnościowy nieruchomości przed dniem 4 listopada 1971 roku, przy jednoczesnym ustaleniu, że w okresie od 1967 roku do 1987 roku posiadaczem służebności był Skarb Państwa, zgodnie z art. 292 k.c. w zw. z art. 172 § 2 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c. i art. 177 k.c. jest przyjęcie, że bieg terminu zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu rozpoczął się już w dniu 18 października 1967 roku, a tym samym doszło do zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu w dniu 18 października 1987 roku?”;

2. „ Czy, w świetle art. 6 k.c. i art. 228 § 1 k.p.c., twierdzenie strony dotyczące wiedzy właściciela nieruchomości o istnieniu gazociągu pod jego działką z uwagi na sam fakt jego posadowienia i długotrwałej budowy, które nie zostało

potwierdzone żadnym dowodem, może w oparciu o zasady doświadczenia życiowego, zostać przyjęte przez Sąd jako fakt notoryjny?”;

3. „czy w oparciu o 292 k.c. w zw. z art. 172 § 2 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c. koniecznym do zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesylu jest aby urządzenie przesylowe, które jest wykorzystywane przez przedsiębiorcę przesylowego, było przez cały okres niezbędny do zasiedzenia widoczne, a jeżeli tak to jak należy rozumieć widoczność takiego urządzenia w czasie jego wykorzystywania?”.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanej przez niego przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

W przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie wykazał, by poruszone przez niego zagadnienia prawne czyniły zadość przytoczonym wymaganiom. W pierwszej kolejności trzeba zauważyć, że skarżący nie sformułował abstrakcyjnych zagadnień prawnych, postawione pytania zmierzają bowiem wyłącznie do poddania zaskarżonego postanowienia kontroli kasacyjnej. Są to w istocie pytania o sposób rozstrzygnięcia sprawy, przy czym zostały one postawione przy poczynieniu określonych założeń, które nie znajdują odzwierciedlenia w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Tak sformułowane pytania nie mogą być w ogóle uznane za

zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący nie wykazał też, by postawione przez niego pytania obejmowały istotne problemy prawne, budzące poważne wątpliwości i dotąd nierozstrzygnięte w orzecznictwie. W uzasadnieniu poruszonych zagadnień prawnych skarżący poczynił dowolne założenie, że właścicielem obciążonej nieruchomości, którą jego poprzednicy prawni, legitymujący się aktem własności ziemi z dnia 10 października 1976 r., nabyli z dniem 4 listopada 1971 r. na podstawie art. 1 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz.U. Nr 27, poz. 250 ze zm.), przed wymienionym dniem mógł być Skarb Państwa. Uszło uwagi skarżącego, że przepisy powołanej ustawy nie dają podstaw do poczynienia takiego założenia, w związku z czym wywody na temat doliczenia okresu posiadania Skarbu Państwa nie kreują żadnego istotnego zagadnienia prawnego. Drugie z postawionych pytań zawiera w swej treści zastrzeżenie, że twierdzenie strony „...nie zostało poparte żadnym dowodem...”. Przy takim zastrzeżeniu problem ujęty w pytaniu nie może być uznany za zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości. Kwestia widoczności urzędu, o której mowa w trzecim pytaniu, została już w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniona. Przykładowo tylko można tu wskazać na postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 157/11(OSNC-ZD 2012, nr B, poz. 45), z dnia 26 lipca 2012 r., II CSK 752/11 (Glosa 2013, nr 1, s. 58), z dnia 16 stycznia 2013 r., II CSK 289/12 (nie publ.), z dnia 12 października 2016 r., II CSK 49/16 (nie publ.) i z dnia 15 lutego 2017 r., II CZ 148/16 (nie publ.). Skarżący nie przytoczył natomiast argumentów wskazujących na potrzebę ponownego rozważenia odnośnej kwestii.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. Według powołanych przepisów każdy uczestnik ponosi koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie, dlatego zawarty w odpowiedzi

na skargę kasacyjną wniosek o zasądzenie od uczestnika kosztów postępowania został oddalony.

aj